

Pietarin katulapsityön ystäväkirje 6/2007
Rundbrev från gatubarnsarbetet i St.Petersburg
Pietarin katulapset ry Sankt Petersburgs gatubarn rf
PL 343 53101 Lappeenranta
Kotisivut: Pietarinkatulapset.com
E:mail: apulapsille@pietarinkatulapset.com
Tiliyhteys EKOP: 562009-2166237 viite 11222
Rahankeräyslupa OKH400A

Kesäinen tervehdys katulapsityön ystäville.

Kesä on jo parhaimmillaan ja trafiikki tullissa on myös selvästi kiihtynyt. Nyt vain autojen suunta on enemmistönä Suomeen päin koska pietarilaiset ajavat uusilla autoillaan mieluusti katsomaan kaunista kotosuomeamme.

Meidän automme keula taas on tarkoitettu kohti Pietaria ja sen reuna-alueilla sijaitseviin turvakoteihin. Kuten varmaan hyvin muistatte, toimintamme tarkoituksena on olla suorana linkkinä katulapsityötä tekevien tahojen kanssa Pietarissa sekä välittää tietoa ja toiveita teille.

Katulasten surkea tila on monien merkittävien lapsia kohtaavien uhkaavien ja kauhistuttavien tapahtumien kasautuma, jota pahentaa kodin ja perheen puuttuminen. Jotkut lapset ovat karanneet kotoa paetakseen fyysistä pahoinpitelyä, hyväksikäyttöä ja jopa ruuan puuttumista. Siksi koemme, että juuri katutasolla tehty työ lasten elämän helpottamiseksi ja yksinkertaisesti lohdun antamiseksi voi olla se avain, jolla hänet voidaan saada pois turvaan.

Olemme juuri valmistautumassa viemään avustusta sekä erilaisia retkeilyvälineitä (teltoja jne.) jotta asiaan vihkiytyneet ja luonnosta kiinnostuneet sosiaalityöntekijät voisivat viedä katulapsia viikon pituisille metsä- ja luontoleireille.

Tämä retkeily luonnossa on aina joka kerta suuri ihme ja tapahtumia täynnä oleva sessio.

Viimeksi kun luontoretkimatkasta vastuussa oleva Aleksandr keräsi bussissa pojilta tupakat pois, syntyi suuri haloo, joka osoittautui myöhemmin erittäin hyväksi ja tehokkaaksi keinoksi saada nuoret tuntemaan muitakin tuoksujia kuin tupakasta tuleva. Luin äskettäin suomalaisesta sanomalehdestä artikkelin, jossa pohdittiin uutta lupamenettelyä, jossa suomalaisessa rippikoululeirissä on varattu paikka tupakoiville nuorille...

Mekö pääsisimme luontoretkelle?

Voisinko saada takin?

Miksi minä olen yksin?

Heitä on paljon, ja he ovat kaikki yksin. Siksi me haluamme elää arjen kautta, auttaen ja huolehtien, että edes joku saisi kokea että hänestä välitetään.

Paavalin ensimmäinen kirje Korinttolaisille 13:1.

”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen.

Eräs läheisistä yhteistyökumppaneistamme sosiaali-katutyöntekijä Tatjana (oikeanpuoleisessa kuvassa) on työskennellyt kadulla jo vuodesta 2003 ja kertoo lyhyen otteen elävästä elämästä hänen työsaraltaan:

- Tahdon kertoa kahdesta työstä joiden kanssa tein töitä vähän aikaa sitten. Heidän nimensä ovat Nastja 8v ja Lena 11v. Heidän äitinsä ryhtyi juomaan ja löysi uuden miehen. Äiti menetti työnsä. Hänen uusi miesystävänsä ei ollut ainoastaan alkoholisti, vaan myös huumeikäyttäjä. Myös asuntoon kerääntyi huumeikäyttäjiä. Siellä oli aina ihmisiä jotka käyttivät huumeita ja joivat alkoholia. Kaikki tavarat asunnosta myytiin. Äidin poikaystävä löi tyttöjä eikä äiti pystynyt puolustamaan heitä. Kahdesti äidin ystävät ja hänen miesystävänsä yrittivät raiskata tyttöjä. Tytöt lopettivat koulunkäynnin. Sitten he karkasivat ja asuivat kellarissa lähellä Pionerskaya metroasemaa n. 2 vuotta. Ensin he kerjäsivät ihmisiltä rahaa, sitten he tapasivat miehen joka houkutteli heidät prostituutioon. Silloin Nastja oli 13v. ja Lena 16v. Kun tapasin tytöt kadulla he olivat riippuvaisia aineista (Nastja imppasi ja Lena käytti huumeita.) He kuitenkin asuivat yhdessä ja yrittivät auttaa toisiaan. Kerran poliisi vei heidät lastenkotiin. Siellä tytöt erotettiin toisistaan ja kohta he karkasivat kadulle. Oli hyvin vaikeaa suostutella heitä menemään sairaalaan, mutta onnistuin siinä. Minun piti käydä tapaamassa heitä joka päivä koska he pelkäsivät että heidät siirretään lastenkotiin. Myöhemmin kävi ilmi että Lenalla oli HIV-tartunta. Hän ei halunnut mennä lastenkotiin, mutta puhuin hänen kanssaan ja päätimme että olisi parempi jos sisko tulisi myös pois kadulta. (Sairaalan jälkeen Nastja muutti lastenkotiin) Lena on yhä kadulla. Joskus autoin heitä niin että he voivat tavata viikonloppuna jossakin kahvilassa ja olin mukana valvomassa heitä. Tein näin salaa, koska lastenkodin hallinto ei halua että he tapaavat. Mutta tytöt pitävät toisistaan paljon ja pelkäsivät että jollei Nastja saa tavata Lenaa, hän karkaa ja alkaa etsimään häntä. Nyt en ole kuitenkaan nähnyt Lenaa kahteen kuukauteen - toivon että hän pärjää.

Näin karua on arki sosiaalityöntekijän kohdalla. Oheisesta Tatjanan kertomuksesta käy selvästi ilmi että hän tekee tätä työtä rakkaudesta katulapsiin. Muistakaa ystävät rukouksin näitä urhoollisia ystäviämme että Taivaan Isä antaa heille voimia ja sitä rakkautta näitä lapsia kohtaan joita Taivaallinen isämme voi antaa. Kiitämme myös taloudellisista lahjoituksista, joiden turvin voimme viedä tätä työtä eteenpäin.

Siunaavin terveisin *Keijo Parkkunen* puheenjohtaja email: keijo.p@pp.inet.fi